

Horváth Florencia

Idénymunka

Már nem nyílnak a szavak, már nincs bennük
szépbe szótt igény, a napmeleg ára.
Ha megszólalok, nem táncolnak a szelindekek.
Bánom is én, gondoltam korábban, ma már tudom,
nem rajtam múlt.

Kopog az eső, emészték, megtanultam mindent,
mindent az elejéről. Nincs újrakezdés, csak sorrendiség van,
már rég nem arról szól ez sem, aminek az elején indult,
már tudom, hogy a vers csak két apró szikra.
Összegyűlik a tábor, szitoknak álcázott támogatás.

Úgy kellene ezt a csatát is végig vinni, ahogy mindig,
úgy kellene, hogy ne maradjon utána nyom. Kiirtani az összes
felesleges molekulát egy stabilan megszerkesztett atomrendszerből.
Nincs meg a régen eltervezett álom, nincs meg az ébredés
utáni néhány percnyi csend. Csak az van, amennyi
a valóságban lehetséges, csak az van, ami mindeddig
elérhetetlennek tűnt.

Hangokká lettek a papír vonásai, egy nap elég
feldönteni mindent. Elég, hogy leomoljon a rendíthetetlennek
hitt vár. Téglákat pakolok egymásra, próbálom megtámogatni,
lassan nem lesz mivel. Az utolsó porszemek előtt,
az első lávakitörés után, még kell az a három
másodperc. Aztán ahogy futni kezd a toll, úgy indulnak el.
Jön a Vezúv, az Etna és a Stromboli, de még
a Campi Flegrei is jön. Ami képes mozdulni,
eressze lángcsóváját, hogy láthassam,
marad-e bűvőhely.

Nem ismerek a talajból semmit, nem láttam
a hegyek tél utáni táncát. Nem tudom, hogyan olvad a jég,
és hogyan mossa el falvainkat az árvíz.
Csak azt tudom, ami képes pusztítani, nem nyugszik,
amíg mindent a földdel egyenlővé nem tesz.
Csak azt tudom, az összes jármű kisiklik egyszer,
csak azt tudom, minden légjérő aláhull,

csak azt tudom, a hajókba beszivárog a víz,
csak azt tudom, megfagyasztja életterünk
három egy irányba tartó gleccser.
Külön születtek, de gyomrukban ott lakott a generációk
óta táplált elhallgatás, hogy végül majd ölniük kell.
A kegyelem nem létezik, a megbocsátásra
szükségük sincsen.

Aki engedi, elnyeli a föld, a kapaszkodók egy idő után
beleszakadnak. Szentté válni könnyű, mégis teljesen
felesleges, menteni úgysem lehet vele a helyzetet.
Nemes célt szolgált a gyűlölet újra, mindennek vége,
most szomjazom.

Mnémoszüné vonatra száll

Valamikor az ötvenes évek közepén kellett
volna megérintenie a napot, hogy a hatvanasokban
látható legyen a sugár. A hetvenesekben már
érződött jöttének előszele és a nyolcvanasokban megfogant.
A kilencvenes évek megviselték. Dallamvilágában,
színeiben és emlékeiben végül is a kétezres évek
elejére datálható. Anyja egy karcos díva, apja a csapos,
persze később lázadásból más helyekre járt.
Gyerekkorában magnólia volt a jele, nem
az óvodában, a párkák könyvében inkább.
Képzeletében ő is tündér volt. A felnövés kissé
torzított rajta, de még épp az elfogadható kategóriába
esett így is. Később szokásokat kezdett növeszteni:
kizárólag páros számú dolgokat evett, és
kényszere volt a napi egyszeri orgazmusra.
Egyetlen kívánsága a növekedés volt, az eső
elől mégis mindig elfutott. Eséseit általában koordinálta.
Amit magával tudott rántani, megtette,
nem számított, hogy kell-e, csak legyen fogható.
Úgy járta a közösségi kertet, mintha övé lenne, pedig
a gyalogúton már alig akadt hely. A korai érkezésben,
a pontosságban és a tanulásban hitt, a nagy-
szótár volt örökös bibliája. Térített, mint Júdás, és
tagadott, mint János, folyói felsorolhatatlanok voltak.
Mire átkelt mindegyiken, szétmetszette az országot,
hogy hazatérjen hegyei közé, ahonnan rendre útra kelt.

Hogy elteljen

Indulnom kell jól megszokott partjaimról.
Az úton, ami Ithaka felé vezet. Ezek a harcosok vették be városom.
Nem tudom, milyen hosszú, nem tudom, célomhoz
hány ösvény vihet el, de megtanultam, hogy választani
a leghosszabbat kell. Hogy legyen minél több nyári hajnalom,
minél több sóhajom és minél tovább cipelt mázsás súlyom
az otthontalanság tudatában.

Ez a történelemből ellesett bolyongás. Minden napja
azt szolgálja, hogy a kiszabott idő valahogy elteljen. Gyászév,
penitencia. Hiszen a bűnösség felismerése maga a szentgyónás.
Engem már mosdattak keresztvízben, én már ittam Krisztus vérért,
de az igazi tisztaságot csak az utolsó kenet adhatja meg.

A lépések felértékelődnek, amikor a vánszorgás győzelemnek
számít. Mégis minden lélegzet megakadályozza a haladást. Ilyenkor
áramlik be a tenger illata. Nem azé, amelyik körbe zárta eddigi szigetem,
valami másik nagy óceán. Képzeletemből valójában rég ismerem.
Mert van, ahova az ember századjára is vendégként megy be,
és van, ahova akkor is hazatér, ha a hely új urainak harmadik
generációja él ott. A szülőföldet megismeri a láb,
akkor is, hogyha nincs róla emlék.

Ahogy az istenek katonákat, úgy én már csak alvilági rémeimet
terelgetem. Megfékezem őket a városfal előtt, könyörgök nekik,
hogy hadd váljunk el. Én leszek uruk, első dolgom pedig szabadon
bocsátani őket, hogy elhagyott romjaimra tisztán érkezzenek.
Futásom gyümölcse a rég látott dolgok felfedezésének édes öröme.
Itt van, ami fontos. A föld, a só, a szilvafák. Nincs bennem elidegenedés
a száműzetés napjaitól, az állandót sem szabad biztosra venni. Megérintem
városom földjét, és érzem az évtizedekkel ezelőtt elfolyt magzatvizet.